Lietas arhīva Nr. A42-00086-21/27
ECLI:LV:ADRJRIT:2021:0127.A420199119.3.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2021.gada 27.janvārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese A.Karnīte,

piedaloties pieteicējas biedrības „/Nosaukums/" pilnvarotajai pātstāvei zvērinātai advokātei Valsts amatpersona un pilnvarotajai pārstāvei /pers. A/, un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pilnvarotajam pārstāvim /pers. E/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz biedrības „/Nosaukums/" pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru Valsts ieņēmumu dienestam tiktu uzlikts pienākums – atmaksāt pieteicējai par 2018.gada decembri deklarēto pievienotās vērtības nodokli 9 119,99 *euro* apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – dienests) 2019.gada 21.februāra lēmumu Nr.30.1-8.45/85685 (turpmāk – Sākotnējais lēmums) nolemts atteikt apstiprināt un atmaksāt pieteicējai pievienotās vērtības nodokļa (turpmāk – PVN) deklarācijā par 2018.gada decembri uzrādīto pārmaksāto PVN summu 9 119,88 *euro* apmērā *(lietas 1.sējuma 67. – 71.lapa)*.

Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja dienesta ģenerāldirektorei *(lietas 1.sējuma 72. – 78.lapa)*.

[2] Ar dienesta ģenerāldirektores 2020.gada 24.aprīļa lēmumu Nr.30.1-8.2/149930 (turpmāk – Lēmums) nolemts atstāt negrozītu Sākotnējo lēmumu *(lietas 1.sējuma 15. – 22.lapa)*. Lēmumā atzīts, ka pieteicējas iegādātie pakalpojumi no SIA „/pers. G/" nav iegādāti saimnieciskās darbības ietvaros sniegtu pakalpojumu nodrošināšanai, kas saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmo daļu un 5.panta pirmās daļas 2.punktu ir obligāts priekšnoteikums priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību realizācijai. Lēmuma pamatojumā norādīti turpmākie apsvērumi.

[2.1] Lielākā daļa pieteicējas sniegto pakalpojumu ir saistīti ar Centrālās finanšu un līgumu aģentūras (turpmāk – CFLA) finansētajiem Eiropas Savienības projektiem, kuru ietvaros pieteicēja realizē apmācību pakalpojumus, piesaistot apakšuzņēmējus. Izvērtējot PVN deklarāciju par 2018.gada decembri, konstatēts, ka PVN pārskata III daļā „Aprēķinātais nodoklis par piegādātajām precēm un sniegtajiem pakalpojumiem" (realizācija) un PVN 1 pārskata I daļā „Nodokļa summas par iekšzemē iegādātajām precēm un saņemtajiem pakalpojumiem" (priekšnodoklis) lielākais darījumu partneris ir SIA „/pers. G/" (apakšuzņēmējs). Saskaņā ar iepriekš iesniegtajiem dokumentiem atvasinājumiem konstatēts, ka izrakstīti rēķini SIA „/pers. G/" par izmaksu līdzfinansējumu (realizācija) un apmācību kursiem (priekšnodoklis).

[2.2] Atsaucoties uz dienesta lūgumu, Finanšu ministrija sniegusi viedokli, kurā norādīts, ka saskaņā ar Ministru kabineta 2009.gada 25.augusta noteikumu Nr.952 „Kārtība, kādā sniedz un pārbauda informāciju par pievienotās vērtības nodokļa piemērošanu Eiropas Savienības struktūrfondu finansēto projektu ietvaros un pieņem lēmumu par pievienotās vērtības nodokļa iekļaušanu projektu attiecināmajās izmaksās" (turpmāk – Noteikumi Nr.952) atbalsta saņēmējam, iesniedzot projekta pieteikumu un aprēķinot projekta izmaksas, ir jābūt zināmam, vai PVN, kas samaksāts par projekta ietvaros iegādātajām precēm, būs projekta attiecināmā izmaksa vai neattiecināmā izmaksa. Finanšu ministrija norādījusi, ka dienestam jāvērtē, vai attiecīgajā projektā jāpieņem lēmums par pārmaksas pamatotību, ja ir atskaitīts priekšnodoklis.

[2.3] Atsaucoties uz dienesta lūgumu, CFLA sniegusi informāciju, kurā apliecināts, ka pieteicēja īsteno projektus Nr.1.2.2.1/16/A/003 „IKT profesionālu apmācības inovāciju veicināšanai un nozares attīstībai" un Nr.1.2.2.3/16/I/002 „Mazo un mikro komersantu apmācības inovāciju un digitālo tehnoloģiju attīstībai Latvijā". Atbilstoši 2016.gada 14.jūnija Ministru kabineta noteikumiem Nr.365 „Darbības programmas „Izaugsme un nodarbinātība" 1.2.2.sepcifiskā atbalsta mērķa „Veicināt inovāciju ieviešanu komersantos" 1.2.2.3.pasākuma „Atbalsts IKT un netehnoloģiskām apmācībām, kā arī apmācībām, lai sekmētu investoru piesaisti" īstenošanas noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.365) un 2015.gada 27.oktobra Ministru kabineta noteikumiem Nr.617 „Darbības programmas „Izaugsme un nodarbinātība" 1.2.2.specifiskā atbalsta mērķa „Veicināt inovāciju ieviešanu komersantos" pirmās projektu iesniegumu atlases kārtas īstenošanas noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr.617) nosacījumiem attiecināmajās izmaksās var iekļaut projekta attiecināmo izmaksu pievienotās vērtības nodokli, ja projekta iesniedzējs to nevar atgūt atbilstoši normatīvajiem aktiem nodokļu politikas jomā.

[2.4] Ņemot vērā Finanšu ministrijas un CFLA sniegto informāciju, dienests secinājis, ka saskaņā ar Noteikumu Nr.365 33.3.punktu un Noteikumu Nr.617 23.3.punktu pie attiecināmām izmaksām pieskaitāms pievienotās vērtības nodoklis, ja projekta iesniedzējs to nevar atgūt atbilstoši normatīvajiem aktiem nodokļu politikas jomā.

[2.5] Saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma normām priekšnodoklis būtu atskaitāms tikai tad, ja iegādātie pakalpojumi būtu iegādāti saimnieciskās darbības ietvaros sniegta pakalpojuma nodrošināšanai. Atbilstoši minētā likuma 4.panta pirmajā daļā noteiktajam saimnieciskā darbība ir

jebkura sistemātiska, patstāvīga darbība par atlīdzību (tai skaitā jebkuru ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbība, lauksaimnieciska darbība). Ar šo tiesību normu likumā ietverts 2006.gada 28.novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (turpmāk – PVN direktīva) 9.panta 1.punktā ietvertais regulējums, kas noteic, ka „*nodokļu maksātājs*" ir jebkura persona, kas patstāvīgi jebkurā vietā veic jebkuru saimniecisku darbību, neatkarīgi no šīs darbības mērķa vai rezultāta un ka jekburu ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbību uzskata par „*saimniecisku darbību*".

[2.6] Veicot to apstākļu salīdzinājumu, kādus pakalpojumus (apmācību nodrošināšana) sniedz pieteicēja un tos apstākļus, kādos šādu pakalpojumu sniegšana saimnieciskās darbības ietvaros tiek parasti veikta, ir konstatējamas būtiskas atšķirības. Parasti šāda veida pakalpojumi tiek sniegti, par tiem nosakot tādu pakalpojuma maksu, kas kā minimums nosedz ar šāda pakalpojuma sniegšanu saistītās izmaksas. Taču pieteicējas noteiktā pakalpojuma maksa sedz vien nelielu daļu no minētajām izmaksām.

[2.7] Atšķirībā no tā, kā parasti saimnieciskās darbības ietvaros tiek noteikta samaksas kārtība (tiek veikts maksājums par saņemto pakalpojumu iepriekš norunātā apmērā), pieteicējas un tās sadarbības partneru līgumu noteikumi paredz būtiski atšķirīgu pakalpojuma apmaksas kārtību. Pieteicējas uzrādītajos līgumos ar apakšuzņēmējiem ietverts nosacījums, ka apakšuzņēmējs projektā paredzētos maksājumus apņemas veikt no saviem līdzekļiem, vispirms tos atmaksājot pieteicējai. Savukārt, kad saņemta atbalsta summa no CFLA, pieteicēja apakšuzņēmējam atmaksā atbalsta summu, kas noteikta lēmumā par valsts atbalsta piešķiršanu un piemēroto finansējuma intensitāti. Finansējuma intensitāte saskaņā ar līgumiem ir 30%, 50%, 60%, 100%. Tādējādi gadījumos, kad līdzfinansējums ir 100% apmērā, pieteicēja nesaņem atlīdzību par sniegto pakalpojumu. Savukārt, ja līdzfinansējums sastāda 30% vai lielāku apmēru, pieteicējas saņemtā atlīdzība ir būtiski mazāka nekā sniegtā pakalpojuma izmaksas.

[2.8] Tāpat apstāklis, ka pakalpojumi (apmācību nodrošināšana) tiek sniegti sabiedrībām, no kurām pieteicēja vienlaikus šādus pakalpojumus arī nopērk, neatbilst tam, kā šāda veida pakalpojumi saimnieciskās darbības ietvaros tiek sniegti parasti. Arī, izvērtējot apstākļus, kādos pakalpojumu sniegšanu ir nodrošinājusi pieteicēja, ir jāņem vērā, ka arī ienākumu apmērs, kuru no pakalpojumu sniegšanas gūst pieteicēja, neatbilst ienākumu apmēram, kuru gūst citi nodokļu maksātāji, kuri nodrošina līdzīgu pakalpojumu sniegšanu. Proti, pieteicēja atšķirībā no citiem pakalpojumu sniedzējiem no sniegtajiem paklapojumiem ienākumus negūst, ko pieteicēja pati vairākkārtēji atzīst paskaidrojumos.

[2.9] Ievērojot iepriekš norādīto, dienests secina, ka apstākļi, kādos pakalpojumus sniegusi pieteicēja, ir būtiski atšķirīgi no apstākļiem, kādos šādus pakalpojumus saimnieciskās darbības ietvaros veic parasti, kas norāda uz to, ka pieteicējas sniegtie pakalpojumi nav sniegti saimnieciskās darbības ietvaros PVN direktīvas 9.panta 1.punkta izpratnē un Pievienotās vērtības nodokļa likuma 5.panta pirmās daļas 2.punkta izpratnē.

[2.10] Dienestam, izvērtējot pieteicējas iesniegtos dokumentus un paskaidrojumus, ir pamats apšaubīt, ka pieteicējas saņemtā samaksa ir faktiska atlīdzība par pakalpojuma saņēmējam sniegto pakalpojumu, jo šī pakalpojuma sniegšanas izmaksas būtiski pārsniedz saņemto maksu par sniegto pakalpojumu.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, dienests secina, ka pieteicējas iegādātie pakalpojumi nav iegādāti saimnieciskās darbības ietvaros sniegtu pakalpojumu nodrošināšanai, kas saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmo daļu un 5.panta pirmās daļas 2.punktu ir obligāts priekšnoteikums priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību realizācijai. Tādēļ Sākotnējais lēmums ir atzīstams par tiesisiku un pamatotu.

[3] Pieteicēja, nepiekrītot Lēmumam, 2019.gada 27.maijā vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu pārsūdzot to *(lietas 1.sējuma 3. – 13.lapa)*. Pieteicēja norāda, ka, organizējot apmācības, piesaistot apakšuzņēmējus, kas sniedz apmācības projekta dalībniekiem, un nosakot apmācību norisi, tā ir uzskatāma par nodokļu maksātāju. Biedrībām ir tiesības gan veikt saimniecisko darbību, gan būt par PVN maksātāju. Līdz ar to starp pieteicējas veiktajiem ar PVN apliekamajiem darījumiem un priekšnodokli, kas veidojas par projektu ietvaros pieteicējas iegādātajām precēm un pakalpojumiem, ir tieša un tūlītēja skaine, kas ir svarīgākais nosacījums, kas nodokļu maksātājiem ir jāizpilda, lai gūtu tiesības uz priekšnodokļa atskaitīšanu. Starp pieteicēju un tās apakšuzņēmējiem ir noslēgti līgumi par konkrētām cenām un konkrētu darbību izpildi. Tādējādi pastāv tiesiska saikne starp darījumu pusēm, kas dod tiesības uz priekšnodokļa atskaitīšanu pilnā apmērā. Tas, ka uz projekta atriecināmās izmaksas daļēji tiek segtas no CFLA finansējuma, nemaina pieteicējas tiesības uz priekšnodokļa atskaitīšanu. Līdz ar to pieteicēja uzskata, ka tai ir tiesības saņemt PVN pārmaksas atmaksu par tās nodrošinātājiem apmācību pakalpojumiem.

Ievērojot minēto, pieteicēja lūdz uzlikt par pienākumu dienestam atmaksāt pieteicējai tās pārmaksāto PVN par 2018.gada decembri.

[4] 2019.gada 28.jūnijā tiesā saņemts dienesta paskaidrojums par pieteikumu *(lietas 1.sējuma 91. – 92.lapa)*, kurā dienests atsaucas uz Lēmumā minētajiem argumentiem un tos neatkārto, lūdz pieteikumu noraidīt pilnībā, atstājot Lēmumu negrozītu.

[5] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāves pieteikumu uzturēja, atsaucoties uz pieteikumā norādītajiem argumentiem, savukārt dienesta pārstāvis pieteikumu neatzina un uzturēja Lēmumā un paskaidrojumos minētos argumentus.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus to savstarpējā kopsakarībā ar tiesību normām, atzīst, ka pieteikums ir apmierināms turpmāko apsvērumu dēļ.

[7] Tiesa konstatē, un kā to tiesas sēdē apliecināja gan dienesta, gan pieteicējas pārstāvji, lietā nepastāv strīds par faktiskajiem apstākļiem, bet gan pastāv strīds par tiesību normu interpretāciju. Proti, vai pieteicējas veiktās darbības ir atzīstamas par saimniecisko darbību un tādējādi ir apliekamas ar PVN, secīgi vai pieteicējai ir tiesības atprasīt no valsts budžeta pārmaksāto PVN.

[8] No lietas materiāliem redzams, ka starp pieteicēju un CFLA 2016.gada 13.jūnijā noslēgts līgums Nr.1.2.2.1/16/A/003 par projekta „IKT profesionāļu apmācības inovāciju veicināšanai un nozares attīstībai" īstenošanu (turpmāk – IKT līgums) *(lietas 4.sējuma 87. – 106.lapa)*. Saskaņā ar līguma noteikumiem pieteicēja apņēmās veikt apmācību informācijas un komunikāciju jomā organizēšanu un projekta pārvaldību.

Tāpat starp pieteicēju un CFLA 2016.gada 5.decembrī noslēgts līgums Nr.1.2.2.3/16/I/002 par projekta „Mazo un mikro komersantu apmācības inovāciju un digitālo tehnoloģiju attīstībai Latvijā" īstenošanu (turpmāk – MMU līgums) *(lietas 1.sējuma 23. – 65.lapa)*. Saskaņā ar līguma noteikumiem pieteicēja apņēmās veikt apmācību informācijas un komunikāciju jomā organizēšanu un projekta pārvaldību.

No pieteikuma un tam pievienotajiem dokumentiem secināms, ka pieteicēja pati apmācību pakalpojumus gala patērētājiem nesniedza, bet pakalpojumu sniegšanai piesaistīja citas komercsabiedrības (turpmāk – apmācītājsabiedrība), piemēram, projekta Nr.1.2.2.3/16/1/002 realizēšanai piesaistīja SIA „/pers. G/", ar kuru 2017.gada 23.janvārī noslēgts līgums par apmācību inovāciju un digitālo tehnoloģiju jomā organizēšanu.

Kā izriet no lietas materiāliem, sākotnēji pieteicēja MMU līguma gadījumā izraksta rēķinu apmācītājsabiedrībai 30% apmērā no kursu vērtības ar PVN, bet IKT līguma gadījumā izraksta gala pakalpojuma saņēmējam rēķinu 100% apmērā ar PVN par apmācībām. Savukārt pēc kursu beigām

MMU līguma un IKT līguma gadījumā apmācītājsabiedrība izrakstījusi pieteicējai rēķinus par sniegto apmācību pakalpojumu visa sniegtā pakalpojuma vērtībā (100% vērtībā) ar PVN, kuru pieteicēja apmaksājusi un deklarējusi priekšnodokli *(skat.shēmu lietas 2.sējuma 136.lapas 2.puse un 137.lapas 2.pusē)*. Pēc apmācītājsabiedrības izrakstītā rēķina samaksas, pieteicēja no CFLA saņem daļēju finansējumu (MMU gadījumā 70% apamērā) projekta īstenošanai, kas sedz daļu līdzekļu, kas samaksāti par apmācītājsiestādes izrakstīto rēķinu. Tāpat konstatējams, ka IKT līguma gadījumā pēc kursu pabeigšanas pieteicēja papildus pakalpojuma saņēmējam izrakstījusi rēķinus par pieteicējas projekta administrēšanu 5% vai 10% apmērā no saņemtā finansējuma.

[9] Saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmo daļu priekšnodoklis ir atskaitāms tad, ja preces iegādātas un pakalpojumi saņemti ar nodokli apliekamu darījumu nodrošināšanai. Savukārt saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta ceturto daļu reģistrētam nodokļa maksātājam ir tiesības priekšnodokli atskaitīt no valsts budžetā maksājamās nodokļa summas, ja šajā likumā nav noteikts citādi. Saskaņā ar minētā likuma 5.panta pirmās daļas 2.punktu ar nodokli apliekami iekšzemē veikti darījumi par pakalpojumu sniegšana par atlīdzību.

Tātad vispārīgi, lai atbilstoši minētajām Pievienotās vērtības nodokļa likuma normām varētu atskaitīt priekšnodokli, saņemtajam pakalpojumam jānodrošina citu apliekamo darījumu veikšanu.

[10] Saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 4.panta pirmo daļu saimnieciskā darbība ir jebkura sistemātiska, patstāvīga darbība par atlīdzību (tai skaitā jebkuru ražotāju, tirgotāju vai pakalpojumu sniedzēju darbība, lauksaimnieciska darbība).

Saskaņā ar Komerclikuma 1.panta trešo daļu saimnieciskā darbība ir jebkura sistemātiska, patstāvīga darbība par atlīdzību.

Saskaņā ar minētajām normām saimniecisko darbību raksturo kumulatīvās pazīmes: sistemātiskums, patstāvīgums, atlīdzība. Sistemātiskums nozīmē vienveidīgas darbības atkārtotību noteiktā laika periodā, patstāvība izpaužas subjekta spējā savā vārdā patstāvīgi slēgt darījumus. Saimnieciskā darbība var būt tikai darbība ar atlīdzību. Tāpat arī no judikatūras izriet, ka saimniecisko darbību raksturo patstāvība, sistemātiskums un atlīdzība. Par darbību saimnieciskās darbības ietvaros uzskatāma pati darbība, neatkarīgi no tās mērķa un rezultāta, tādējādi nodokļu administrācijai nav jākonstatē nodokļu maksātāja nodoms veikt

saimniecisko darbību. Darbība jākvalificē kā saimnieciskā darbība, ja tā ir veikta nolūkā gūt no tās ilglaicīgus ienākumus. Lai noteiktu, vai darbības veiktas saimnieciskās darbības ietvaros, ir jāvērtē laika posma, kurā tās veiktas, ilgums, klientu daudzums un ienākumu apmērs. Ar saimniecisko darbību raksturojošo pazīmi „patstāvīgi" saprotama darbības veikšana patstāvīgi, tas ir, savā vārdā, nevis kā personai, kas saistīta ar darba līgumu *(skat. Augstākās tiesas 2012.gada 8.oktobra spriedums lietā Nr.SKA – 10/2012)*.

[11] Biedrību un nodibinājumu likuma 2.panta pirmā daļa noteic, ka biedrība ir brīvprātīga personu apvienība, kas nodibināta, lai sasniegtu statūtos noteikto mērķi, kam nav peļņas gūšanas rakstura. Savukārt likuma 7.panta pirmā daļa noteic, ka biedrībai ir tiesības papilddarbības veidā veikt saimniecisko darbību, kas saistīta ar sava īpašuma uzturēšanu vai izmantošanu, kā arī veikt citu saimniecisko darbību, lai sasniegtu biedrības un nodibinājuma mērķus.

Minētā panta otrā daļa noteic, ka biedrības ienākumus drīkst izmantot vienīgi statūtos noteiktā mērķa sasniegšanai. Peļņu, kas gūta no biedrības veiktās saimnieciskās darbības, nedrīkst sadalīt starp biedrības biedriem vai nodibinājuma dibinātājiem.

Atbilstoši pieteicējas statūtiem *(lietas 4.sējuma 167. – 170.lapa)* tās darbības mērķis ir veicināt informācijas sabiedrības izveidošanu, sabiedrības un personu izglītošanu, informēšanu par informācijas un komunikācijas tehnoloģijas aktualitātēm, kā arī uzlabot un attīstīt sabiedrības izpratni un spējas informācijas un komunikācijas tehnoloģiju jomā, veicināt Latvijas informācijas un komunikācijas tehnoloģijas nozares attīstību Latvijā un starptautisko konkurētspēju.

[12] Kā izriet no dienesta argumentācijas, izvērtējot pieteicējas iesniegtos dokumentus un paskaidrojumus, ir pamats apšaubīt, ka pieteicējas saņemtā samaksa ir faktiska atlīdzība par pakalpojuma saņēmējam sniegto pakalpojumu, jo šī pakalpojuma sniegšanas izmaksas būtiski pārsniedz saņemto maksu par sniegto pakalpojumu. Dienests norāda arī uz to, ka pieteicēja 2017.gada 6.janvāra *(lietas 1.sējuma 93.lapa)* un 2018.gada 2.oktobra paskaidrojumos ir vairākkārtīgi norādījusi, ka saņemtā maksa ir līdzmaksājums Eiropas savienības fondu finansētu projektu realizācijai un ka šo Eiropas Savienības fonda apmācību projektu īstenošana nav uzskatāma par saimniecisko darbību, paskaidrojot, ka pieteicēja nodarbojas ar finansējumu un ziedojumu saņemšanu un to izlietojumu mērķa projektu realizēšanu.

Tādējādi dienests uzskata, ka pieteicējas no apmācītājsabiedrībām iegādātie pakalpojumi nav iegādāti saimnieciskās darbības ietvaros pakalpojumu nodrošināšanai pakalpojuma saņēmējam, kas saskaņā ar Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmo daļu un 5.panta pirmās daļas 2.punktu ir obligāts priekšnoteikums priekšnodokļa atskaitīšanas tiesību realizācijai.

Dienests uzskata, ka pieteicēja veikusi darbības saistībā ar tās statūtos noteikto mērķu sasniegšanu.

[13] Tiesa dienesta argumentācijai nepiekrīt turpmāko apsvērumu dēļ.

[13.1] Atbilstoši MMU līgumama un IKT līgumam projekta mērķis ir citstarp veikt apmācību informācijas un komunikāciju jomā organizēšanu.

Pievienotās vērtības nodokļa likuma 52.pants noteic izņēmumus, kad ar PVN netiek aplikti sniegtie pakalpojumi. Tā minētā likuma 52.panta pirmās daļas 11. – 14.un 16.punkts noteic, ka šāds izņēmums ir attiecināms uz pirmsskolas izglītības iestāžu sniegtajiem bērnu uzturēšanās un pirmsskolas izglītības pakalpojumiem; valsts atzītu izglītības iestāžu pakalpojumiem vispārējās izglītības, profesionālās izglītības, augstākās izglītības un interešu izglītības jomā, kā arī ar šiem izglītības pakalpojumiem cieši saistītu pakalpojumu sniegšanu un preču piegādi, ko veic minētās izglītības iestādes; izglītības pakalpojumiem, kuru sniegšanu šīs daļas 12.punktā minētajām izglītības iestādēm nodrošina citu valstu izglītības iestādes; izglītības pakalpojumus, ko sniedz pedagogi, pasniedzot privātstundas vispārējās izglītības, profesionālās izglītības un augstākās izglītības mācību programmu ietvaros; bezdarbnieku profesionālās apmācības vai pārkvalificēšanas pakalpojumus, ko organizē Nodarbinātības valsts aģentūra.

Tātad secināms, ka tāda veida saimnieciskā darbība apmācību un izglītošanas pakalpojumu sniegšanā, kas neatbilst iepriekš minētajās tiesību normās noteikatajiem izņēmumiem, ir pakļauta aplikšanai ar PVN.

Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka projektu īstenošanas ietvaros nodrošinātā apmācība neatbilst iepriekš minētajās tiesību normas noteiktajiem izglītošanas un apmācību veidiem, kas ir atbrīvojumami no aplikšanas ar PVN.

Tādējādi secināms, ka rēķinos, ko pieteicējai izrakstīja apmācītājsabiedrības par īstenoto pakalpojuma saņēmēju apmācību bija iekļaujams PVN.

[13.2] Tālāk, atbildot uz jautājumu, vai pieteicējas apmācītājsabiedrībai samaksātais PVN ir atprasāms no valsts budžeta, norādāms turpmākais.

Visupirms jāatzīmē, ka pieteicēja nav pati pakalpojuma saņēmēja, bet gan starpposms starp apmācītājssabiedrību un pakalpojuma saņēmēju. Tādējādi, lai atbildētu uz jautājumu, vai pieteicējas apmācītājsabiedrībai samaksātais PVN ir atprasāms no valsts budžeta, ir jāatbild, vai pieteicējas no apmacītājsabiedrības saņemtais pakalpojums nodrošina citu apliekamo pakalpojumu.

Kā jau iepriekš šajā spriedumā norādīts, Biedrību un nodibinājumu likuma 7.panta pirmā daļa noteic, ka biedrībai ir tiesības papilddarbības veidā veikt saimniecisko darbību, kas saistīta ar sava īpašuma uzturēšanu vai izmantošanu, kā arī veikt citu saimniecisko darbību, lai sasniegtu biedrības un nodibinājuma mērķus.

Tādējādi vispārīgi biedrībai nav liegts papildus tās pamatdarbībai – biedrības statūtos noteikto mērķu īstenošanai – veikt arī saimniecisko darbību, ja vien šī saimnieciskā darbība ir saistīta ar biedrības īpašuma izmantošanu un uzturēšanu vai kā citādi vērsta uz biedrības statūtos noteikto mērķu sasniegšanu (proti, vērsta uz ienākumu gūšanu, kas tiek izmantoti biedrības mērķu sasniegšanai) *(sk. Senāta 2019.gada 31.janvāra sprieduma Nr.SKA-234/2019 (A420299315) 6.punktu)*. Savukārt Senāts, skaidrojot Biedrību un nodibinājumu likuma 7.panta pirmajā daļā lietotā vārda *„papilddarbība"* saturu, norādījis, ka vārds *„papilddarbība"* pats par sevi jau norāda uz to, ka biedrībām saimnieciskā darbība ir pieļaujama papildus pamatdarbībai – darbībai, kas vērsta uz biedrības mērķu īstenošanu. Tāpēc, lai atzītu, ka saimnieciskā darbība tiek veikta kā papildu darbība, būtu nepieciešams konstatēt to, ka biedrība veic pamatdarbību. Pretējā gadījumā ir pamats pieņemt, ka tieši saimnieciskajai darbībai ir pamatdarbības raksturs *(sk. turpat 8.punktu)*.

Kā izriet no pieteicējas statūtiem, tās darbības mērķis citstarp ir sabiedrības un personu izglītošanua, informēšana par informācijas un komunikācijas tehnoloģijas aktualitātēm, kā arī uzlabot un attīstīt sabiedrības izpratni un spējas informācijas un komunikācijas tehnoloģiju jomā.

Tādējādi secināms, ka pieteicējas īstenotā personu apmācība informācijas un komunikācijas tehnoloģiju jomā neiziet ārpus pieteicējas pamatdarbības, līdz ar to projektu ietvaros īstenotās apmācības nebūtu uzskatāmas par pieteicējas papilddarbībām, secīgi nebūtu azīstama par pieteicējas saimniecisko darbību.

Tomēr šāds secinājums būtu pareizs tipiskā situācijā.

Kā izriet no MMU līguma *(lietas 1.sējuma 23.lapa)*, tas noslēgts cita starpā pamatojoties uz Noteikumiem Nr.365. Savukārt no IKT līguma *(lietas 4.sējum 87.lapa)* izriet, ka tas noslēgts cita starpā pamatojoties uz Noteikumiem Nr.617.

Atbilstoši Noteikumu Nr.365 13.punktam pasākuma ietvaros projekta iesniedzēja var būt biedrība vai tiešās pārvaldes iestāde, savukārt atbilstoši Noteikumu Nr.617 10.un 10.[1] punktam projekta iesniedzēja ir biedrība vai nodibinājums.

Tādējādi secināms, ka valsts ir ierobežojusi personu loku, kuras ir tiesīgas īstenot Eiropas Reģionālās attīstības fonda (ERAF) atbalstītos projektus. Proti, konkrēto projektu īstenošanošanai netiek pielaisti komersanti, bet gan tiek pielaistas biedrības vai nodibinājumi. Tajā pašā laikā nav strīda, ka ārpus ERAF finansēto projektu ievariem līdzīga veida un satura apmācību īstenošanu ir tiesīgi īstenot komersanti, kuri to vēlas. Un uz tiem būtu jāraugās, kā uz saimnieciskā darba veicējiem gan situācijā, ja tie paši īstenotu personu apmācīšanu, gan situācijā, ja tie būtu starpnieki starp apmācību pakalpojuma faktisko sniedzēju (apmācītāju) un pakalpojuma saņēmēju (apmācāmo). Tiesas sēdē dienests nenoliedza, ka šādā gadījumā uz komersantu raudzītos kā uz starpniecības pakalpojuma sniedzēju un tam būtu tiesības atskaitīt priekšnodokli.

Kā norādījusi Eiropas Savienības Tiesa (turpmāk – EST), lai pakalpojuma sniegšanu uzskatītu par veiktu „par atlīdzību" PVN direktīvas izpratnē, atlīdzībai par šo piegādi vai pakalpojumu sniegšanu nav obligāti jābūt saņemtai tieši no to saņēmēja – to var saņemt arī no trešās personas *(sk. 2014.gada 27.marta sprieduma lietā Nr.C-151/13 Le Rayon d`Or SARL 34.punktu ar tajā sniegtajām atsaucēm uz iepriekšējiem EST nolēmumiem)*.

Tiesa atzīst, ka no lietas materiāliem izriet un par to nav strīda, ka pieteicēja kopš 2016.gada sistēmātiski ir īstenojusi apmācības atbilstoši MMU līgumam un IKT līgumam, piesaistot apkšuzņēmumus. Turklāt, kā jau tiesa iepriekš konstatēja, dienests nav apšaubījis faktisko apstākļu esību attiecībā uz to, ka pieteicējas nolīgtās apmācītājsabiedrības ir veikušas pakalpojuma saņēmēju apmācīšanu un par to ir saņēmušas atlīdzinājumu no pieteicējas.

Tādējādi vispārīgi ir konstatējamas Pievienotās vērtības nodokļa likumā noteiktās saimnieciskās darbības kumulatīvās pazīmes – sistemātiskums, patstāvīgums, atlīdzība.

Arī Finanšu ministrija savā 2020.gada 14.februāra un 20.jūlija vēstulē *(lietas 2.sējuma 62. – 63.un 84. – 85.lapa)* saistībā ar IKT līgumu norādījusi, ka minētā projekta ietvaros un pēc būtības līdzīgu projektu ietvaros būtu pieļaujams, ka biedrība pielīdzināma paša pakalpojuma sniedzējam, līdz ar ko arī biedrība šādā gadījumā varētu darboties kā reģistrēts PVN maksātājs ar visām no tā izrietošajām saistībām. Savukārt Ekonomikas ministrija savā vēstulē Nr.3.7-2/2020/1412N *(lietas 2.sējuma 80. – 82.lapa)* norādījusi, ka gan MMU projekts, gan IKT projekts tiek īstenoti pēc ekonomiskās būtības vienādā kārtībā. Atšķirīgs ir tikai normatīvajos aktos noteiktais finansējuma sadalījums atkarībā no komersantiem piešķirtās atbalsta intensitātes un apmācību kursa satura. Pieteicēja, īstenojot MMU projektu, ir faktiskais pakalpojuma sniedzējs vai pielīdzināms pakalpojuma sniedzējam.

Saskaņā ar PVN direktīvas 5.apsvērumu PVN sistēma ir visvienkāršākā un neitrālākā, ja nodokli uzliek, cik iespējams vispārīgi, aptverot gan visas ražošanas un izplatīšanas stadijas, gan pakalpojumu sniegšanu. Savukārt atbilstoši 13.apsvērumam, lai pastiprinātu nodokļa nediskriminējošo būtību, termins *„nodokļu maksātājs"* būtu jādefinē tā, lai dalībvalstis to varētu attiecināt uz personām, kas laiku pa laikam veic darījumus.

EST norādījusi, ka PVN direktīvas 168.panta „a" punktā paredzētās tiesības atskaitīt nodokli ir netaņemama PVN mehānisma sastāvdaļa un principā nevar tikt ierobežotas. Tās ir nekavējoties izmantojamas attiecībā uz visiem ar iepriekš veiktajiem darījumiem saistītajiem priekšnodokļiem. Atskaitīšanas sistēmas mērķis ir pilnībā atbrīvot uzņēmēju no PVN, kas tam jāmaksā vai ko tas samaksājis saistībā ar visu savu saimniecisko darbību. Tādējādi kopējā PVN sistēma nodrošina neitralitāti attiecībā uz nodokļa piemērošanu visai saimnieciskajai darbībai neatkarīgi no tās mērķiem vai rezultātiem, ja vien pati minētā saimnieciskā darbība principā ir apliekama ar PVN. No PVN direktīvas 168.panta izriet, ka tad, ja nodokļu maksātājs, rīkojies šādā statusā preces iegādes brīdī, izmanto preci saviem ar nodokli apliekamajiem darījumiem, viņam ir tiesības atskaitīt PVN, kas maksājams vai samaksāts par minēto preci *(sk. 2015.gada 22.oktobra sprieduma lietā Nr.C-126/14 „Sveda" UAB 16. – 18.punktu ar tajā sniegtajām atsaucēm uz iepriekšējiem EST nolēmumiem; 2012.gada 29.novembra sprieduma lietā C-257/11 SC Gran Via Moinesti SRL 22.punktu ar tajā sniegtajām atsaucēm uz iepriekšējiem EST nolēmumiem; 2013.gada 13.jūnija sprieduma lietā Nr.C-62/12 Galin Kostov 29.punktu)*.

Ņemot vērā to, ka valsts attiecīgo projektu īstenošanu ir nodevusi biedrībām un nodibinājumiem, tādējādi atzīstot, ka tikai šāda veida organizatoriska struktūra ir spējīga īstenot pareizu valsts uzstādītu mērķu sasniegšanu. Turklāt ir jāņem vērā konkrēto projektu specifika, proti, ierobežotais personu loks, kuram piemīt attiecīgas zināšanas un prasmes attiecīgi projektu īstenošanā. Secīgi, ja biedrībai vai nodibinājuma tiek liegtas tiesības atskaitīt pārmaksāto PVN, tiek radīta situācija, ka projekta īstenotājs, kurš rīkojas sabiedrības interesēs, cieš zaudējumus, kuriem nebūtu jārodas, īstenojot valsts un sabiedrības intereses.

Savukārt nepiemērojot PVN pakalpojuma saņēmējiem izrakstītajos rēķinos, tiktu pārkāpts PVN neitralitātes un vienlīdzības princips, nepamatoti izslēdzot tādas darbības (pakalpojumus), kas gadījumā, ja tiktu īstenotas no citu personu puses ārpus konkrētajiem projektiem būtu apliekamas ar PVN.

Turklāt nav atstājams bez ievērības paša dienesta 2020.gada 14.jūlija vēstulē pieteicējai norādītais *(lietas 2.sējuma 86.lapa)*, ka, īstenojot IKT projekta otro kārtu, pieteicēja varētu tikt pielīdzināta pakalpojuma sniedzējam ar visām no tā izrietošajām tiesībām un pienākumiem.

Tā kā IKT projekts pēc savas būtības un rakstura ir līdzīgs MMU projektam, tad dienestam būtu vienlīdzīgi jāattiecas arī uz MMU projektu un IKT pirmās kārtas porojektu.

[13.3] Vērtējot to, vai konkrētajā gadījumā PVN bija iekļauts konkrēto projektu izmaksās, proti, vai PVN ir attiecināmā izmaksa, norādāms turpmākais.

MMU līguma 1.pielikuma 8.14.apakšpunkts noteic, ka finansējuma saņēmējs iesniedz pārskatu par PVN summām, kuras finansējuma saņēmējs

pārskata periodā paredz iekļaut projekta attiecināmajās izmaksās, *ja* finansējuma saņēmējam saskaņā ar Noteikumiem Nr.365 *PVN ir attiecināmie* izdevumi un tos nav tiesību atskaitīt no valsts budžetā maksājamās nodokļu summas kā priekšnodokli *(lietas 1.sējuma 33.lapa)*.

Noteikumu Nr.365 35.2.apakšpunkts noteic, ka pasākuma ietvaros *neattiecināmi* nodokļu un nodevu maksājumi, tai skaitā *PVN* šo noteikumu 13.1.un 13.2.apakšpunktā minētajam projekta iesniedzējam, izņemot šo noteikumu 33.1.1.2.3., 33.1.1.3.1., 33.1.2.1. un 33.3.apakšpunktā minētās izmaksas *(nodarbināto atalgojuma izmaksas apmācību norises laikā; tiešās attiecināmās izmaksas – personāla atalgojuma izmaksas; PVN tiešās pārvaldes iestādei kā projekta iesniedzējam)*.

Savukārt IKT līguma 7.13.apakšpunkts noteic, ka finansējuma saņēmējs iesniedz pārskatu par PVN summām, kuras finansējuma saņēmējs pārskata periodā paredz iekļaut projekta attiecināmajās izmaksās, *ja* finansējuma saņēmējam saskaņā ar Noteikumiem Nr.617 *PVN ir attiecināmie* izdevumi un tos nav tiesību atskaitīt no valsts budžetā maksājamās nodokļu summas kā priekšnodokli *(lietas 4.sējuma 91.lapas 2.puse)*.

Noteikumu Nr 617 24.2.apakšpunkts noteic, ka *nav attiecināmi nodokļi un nodevu maksājumi*, izņemot šo noteikumu 23.1.1.1.un 23.1.2.1.apakšpunktā minētos gadījumus *(tiešās attiecināmās izmaksas – personāla (kopējā pasniedzēju darba samaksa par darba stundām, kas nepārsniedz apmācību kursu ilgumu (tai skaitā darba devēja valsts sociālās apdrošināšanas obligātās iemaksas); tiešās attiecināmās izmaksas – personāla (projekta vadītājs, grāmatvedis, jurists, iepirkuma speciālists) atalgojuma izmaksas)*.

Tādējādi secināms, ka iepriekš minētās tiesību normas noteic, ka, īstenojot konkrētos projektus, PVN nav iekļaujams kā attiecināmā izmaksa.

Secīgi nav pamatotota dienesta atsaukšanās uz Noteikumiem Nr.952, kas noteic kārtību, kādā struktūrfonda finansējuma saņēmējs sniedz informāciju atbildīgajai iestādei vai sadarbības iestādei par paredzamo PVN iekļaušanu projekta attiecināmajās izmaksās un kādā atbildīgā iestāde vai sadarbības iestāde pieņem lēmumu par pievienotās vērtības nodokļa iekļaušanu projekta attiecināmajās izmaksās.

Finanšu ministrija 2019.gada 14.janvāra vēstulē Nr.4.1-15/5/206 *(lietas 2.sējuma 24. – 25.lapa)* dienestam norādījusi, ka PVN saskaņā ar Eiropas Savienības prasībām no Eiropas Savienības struktūrfondiem finansētajos projektos var tikt uzskatīts gan par projektu attiecināmajām izmaksam, gan par neattiecināmajām izmaksām atkarībā no tā, vai atbalsta saņēmējs var vai nevar atgūt samaksāto PVN no valsts budžeta, proti, var vai nevar atskaitīt priekšnodokli, pirms tam reģistrējoties dienesta PVN maksātāju reģistrā.

CFLA 2019.gada 4.februāra vēstulē Nr.39-2-40/1186 *(lietas 2.sējuma 30. – 31.lapa)* dienestam norādījusi, ka pieteicēja īstenoja projektus Nr.1.2.2.3/16/1/002 un Nr.l.2.2.1/16/A/003. Vēstulē norādīts, ka minētajos projektos pieteicēja attiecināmajās izmaksās neiekļāva projekta attiecināmo izmaksu PVN. Vēstulē norādīts, ka PVN nav līdzfinansēts no Eiropas Reģionālā attīstības fonda līdzekļiem, jo attiecināmajās izmaksās var iekļaut projekta attiecināmo izmaksu PVN, ja projekta iesniedzējs to nevar atgūt atbilstoši normatīvajiem aktiem nodokļu politikas jomā.

Līdz ar to, tā kā saistībā ar MMU līguma un IKT līguma īstenošanu saistītais PVN nav iekļaujams un nebija iekļauts MMU un IKT projektu attiecināmajās izmaksās, kā arī ņemot vērā šajā spriedumā iepriekš secināto attiecībā uz pieteicējas īstenoto saimnieciskajai darbībai pielīdzināmo darbību, ir atzīstamas pieteicējas tiesības atprasīt PVN par saņemtajiem pakalpojumiem no apmācītājsabiedrībām saistībā ar MMU līguma un IKT līguma realizēšanu.

[13.4] Attiecībā uz apstākli, ka IKT līguma gadījumā pieteicēja pēc kursu pabeigšanas pakalpojuma saņēmējam papildus izrakstīja rēķinus par pieteicējas projekta administrēšanu 5% vai 10% apmērā no saņemtā finansējuma, tiesa vēlas vērst pušu vērību.

Atbilstoši IKT līguma 2.pielikuma 1.5.apakšpunktam *(lietas 4.sējuma 97.lapa)* projekta ietvaros tiek nodrošināta atlīdzība projekta vadības personālam, kas veic šādas darbības: komunikācija ar komersantiem, apmācību sniedzējiem, CFLA; apmācību vajadzību izzināšana un apmācību plānošana, iepirkumu vadība, komersantu – projekta dalībnieku līgumu vadība, piegādātāju līgumu vadība, laika un budžeta plānošana un kontrole, projektu risku vadība, darbu izpildes kontrole u.c. Tāpat pie minētā norādīts, ka projekta īstenošanai tiks algoti divi speciālisti – projekta vadītājs un apmācību koordinators, tiks algots grāmatvedības uzņēmums, kas nodrošinās grāmatvedības funkcijas. Tāpat projekta īstenošanas vajadzībām paredzēts segt apsaimniekošanas izmaksas, kancelejas preču izmaksas, pasta pakalpojumu un komunikāciju izmaksas.

Tādējādi secināms, ka atbilstoši IKT līgumam projekta administrēšans izmaksas tika iekļautas projektā kā attiecināmās izmaksas.

Saskaņā ar IKT līguma 1.pielikuma 2.1.13.apakšpunktu finansējuma saņēmēja, tas ir, pieteicējas, pienākums ir nepieļaut projektā dubulto finansēšanu.

Tā kā pieteicēja, īstenojot IKT līgumu no pakalpojuma saņēmējiem papildus saņēma maksājumu par projekta administrēšanu 5% vai 10% apmērā, kas jau bija iekļauts projekta attiecināmajās izmaksās, tad pieteicējai nebija pamata iekļaut deklarācijā PVN, kas saistītas ar minētajiem rēķiniem par projekta administrēšanu.

[14] Attiecībā uz dienesta norādīto, ka tas apšauba, ka pieteicējas saņemtā samaksa ir faktiska atlīdzība par pakalpojuma saņēmējam sniegto pakalpojumu, jo šī pakalpojuma sniegšanas izmaksas būtiski pārsniedz saņemto maksu par sniegto pakalpojumu, tiesa norāda turpmāko.

Tiesa secina, ka dienests minēto argumentu saista ar apstākli, ka pakalpojumu saņēmējiem apmācības lielā mērā finansētas Eiropas Savienības fondu līdzekļiem.

Tiesa norāda, ka minētais dienesta arguments ir nepamatots turpmāko apsvērumu dēļ.

Kā atzinusi EST, interpretējot PVN direktīvas 9.panta 1.punktu, neraugoties uz to, ka darbi lielā mērā finansēti no dalībvalsts vai Eiropas Savienības atbalsta līdzekļiem, tas neietekmē to, vai veiktā vai iecerētā darbība ir vai nav saimnieciska, „saimnieciskās darbības" jēdziens ir objektīvs un ir piemērojams neatkarīgi ne tikai no attiecīgo darījumu mērķiem un rezultātiem, bet arī no tā, kādu finansējuma veidu ir izvēlējies attiecīgais subjekts *(sk. EST 2016.gada 2.jūnija sprieduma lietā Nr.C-263/15 Lajver Melioracios Nonprofit Kft., Lajver Csapadekvizrendezesi Nonprofit Kft. 38.punktu ar tajā sniegtajām atsaucēm uz iepriekšējiem EST nolēmumiem un 51.punktu)*.

Tāpat EST norādījusi, ka tam, ka saimnieciskais darījums tiek veikts par cenu, kas ir augstāka vai zemāka par pašizmaksu, un tādējādi kas ir augstāka vai zemāka par parasto tirgus cenu, nav nozīmes, kvalificējot darījumu kā atlīdzības darījumu. Faktiski šis pēdējais jēdziens paredz tikai tiešas saiknes pastāvēšanu starp preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu un nodokļu maksātāja faktiskas atlīdzības saņemšanu *(sk. EST 2016.gada 2.jūnija sprieduma lietā Nr.C-263/15 Lajver Melioracios Nonprofit Kft., Lajver Csapadekvizrendezesi Nonprofit Kft. 45.punktu ar tajā sniegtajām atsaucēm uz iepriekšējiem EST nolēmumiem un 2005.gada 20.janvāra sprieduma lietā Nr.C-412/03 Hotel Scandic Gasaback AB 22.punktu ar tajā sniegtajām atsaucēm uz iepriekšējiem EST nolēmumiem un 2011.gada 9.junija sprieduma lietā Nr.C-285/10 Campsa Estaciones de Servicio SA 25.punktu ar tajā sniegtajām atsaucēm uz iepriekšējiem EST nolēmumiem)*.

Turklāt nav pieļaujams, ka no valsts vai pašvaldības budžeta subsidētas preču (pakalpojumu) pirkšanas gadījumā ļauj atskaitīt attiecīgo PVN tikai par pirkuma daļu, kas nav bijusi subsidēta *(sk. EST 2009.gada 23.aprīļa sprieduma lietā Nr.C-74/08 PARAT Automotive Cabrio Textiltetoket Gyarto kft. 30.punktu)*.

[15] Ņemot vērā iepriekš secināto tiesa atzīst, ka pieteicējas pieteikums ir apmierināms, uzliekot par pienākumu dienestam atmaksāt pieteicējai par 2018.gada decembri deklarēto PVN 9 119,99 *euro* apmērā.

[16] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļā apmierināts (tostarp šā likuma 191.[2] pantā paredzētajā kārtībā) vai tiesvedība lietā izbeigta, pamatojoties uz šā likuma 282.panta 7.punktu, tiesa (tiesnesis) piespriež no atbildētāja (iespējamā atbildētāja) par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Ņemot vērā, ka pieteicējas pieteikums ir apmierināms, par labu pieteicējai no Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – dienesta – ir piespriežama pieteicējas par pieteikumu samaksātā valsts nodeva 30 *euro* apmērā *(lietas 1.sējuma 14.lapa)*.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 254.pantu, 289. – 291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nolēma

pilnībā apmierināt biedrības „/Nosaukums/" pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru Valsts ieņēmumu dienestam tiktu uzlikts pienākums – atmaksāt pieteicējai par 2018.gada decembri deklarēto pievienotās vērtības nodokli 9 119,99 *euro* apmērā.

Uzlikt par pienākumu viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās brīža atmaksāt biedrībai „/Nosaukums/" par 2018.gada decembri deklarēto pievienotās vērtības nodokli 9 119,99 *euro* apmērā.

Piespriest no Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta par labu biedrībai „/Nosaukums/" tās samaksāto valsts nodevu 30 *euro*.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A.Karnīte